

מ"ת 38661/05/20 - מדינת ישראל נגד אבי כחלון, יעקב אלמו, שמואל כחלון, עוז אליהו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 38661-05-20 מדינת ישראל נ' כחלון(עציר) ואח'

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
המבקשת:
נגד

המשיבים:
1. אבי כחלון (עציר)
2. יעקב אלמו (עציר)
3. שמואל כחלון (עציר)
4. עוז אליהו (עציר)

החלטה בעניין המשיב 3

לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב 3 עד לתום ההליכים המשפטיים וזאת בזיקה לכתב אישום שהוגש כנגדו,

עמוד 1

המייחס לו, במסגרתם של שני אישומים, עבירות של סחיטה באיומים, איומים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

רקע, השתלשלות ההליך ותמצית טענות הצדדים

כתב האישום

1. כנגד המשיב 3, שיכונה להלן המשיב, ושלושה נוספים, אחד מהם הוא בנו, אבי כחלון (להלן: "המשיב 1"; "אבי כחלון") הוגש ביום 18.5.2020 כתב אישום שעיקר עניינו הוא ניסיונותיו להניע אדם שלושה כספים מהמשיב ומבנו להמשיך ולשלם את חובו. כתב האישום כולל שלושה אישומים, אך למשיב יוחסו רק שניים מהם, הראשון והאחרון.

2. **על-פי חלקו הכללי של כתב האישום**, בין המשיב, המשיב 1, ועוז אליהו (המשיב מס' 4) היכרות קודמת. נטען, כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, נטל י.א. (להלן: "המתלונן") הלוואה בסך חצי מיליון מהמשיב ומבנו תמורת ריבית של שני אחוזים בכל חודש. עד לחודש אוקטובר 2019 שילם המתלונן עבור הריבית סך של 400,000 ₪, אך לאחר מכן נקלע לקשיים כלכליים וחדל מלשלם לשניים.

3. **על-פי עובדות האישום הראשון**, על רקע הפסקת התשלומים שתוארה לעיל, שלח המשיב למתלונן, בתקופה שבין 17-22.12.2019 מסרונים מאיימים, וזאת במטרה להניע את המתלונן לשלם את יתרת חובו. נטען, כי בין היתר, כתב המשיב למתלונן: "יוסי תחזור אלי דחוף אתה כבר מתחיל להגזים אל תגרום לי לחפש אותך אחר כך זה כבר יהיה מאוחר... אל תגרום לי להגיע אלייך אתה מבין מה אני מדבר"; "יוסי תקשיב טוב זה שאתה לא עונה אתה רק מחמיר את המצב אתה מבין תתעורר על עצמך תתעורר על עצמך אתה מבין מהאני מדבר תחזור אלי דחוף"; "אתה כבר מתחיל להגזים אל תגרום לי להתחיל לחפש אותך אחר כך זה היה מאוחר אתה מבין לא מעניין אותי כל הסיפורים שלך דחוף דחוף דחוף תתקשר אלי אל תגרום לי להגיע אלייך אתה מבין מה אני מדבר... יוסי אני מכבד אבל יש גבול אני מחכה לתשובה מימך בימים הקרובים אתה מבין יוסי אל תגרום לי לחפש אותך".

בהמשך אישום זה נטען, כי ביום 29.1.2020 הגיע אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה לבית המתלונן ומסר לאשתו של זה מכשיר טלפון באמצעותו שוחחה עם אדם שהציג עצמו כמשיב 1, וביקש כי תמסור למתלונן כי יתקשר "דחוף". המתלונן והמשיב 1 נדברו מספר פעמים, קבעו להיפגש ובהמשך הדברים, ביום 4.2.2020, הגיע המתלונן לבית המשיב 1 בחולון. במהלך הפגישה, לאחר שהמתלונן טען כי מצבו הכלכלי קשה והציג למשיב 1 מסמכים, איים עליו האחרון, ובין היתר אמר לו כי אף כי כעת יוכל לצאת בשלום מהבית: "מיום ראשון זה כבר יהיה סיפור אחר ותהיה בעיה".

בגין אישום זה הואשמו המשיב ואבי כחלון בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 (רישא) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

4. **על פי עובדות האישום השני**, שאינו מיוחס למשיב, ביום 13.3.2020, נדקר המתלונן, שהיה בדרכו לבית הכנסת, מלווה בבנו, על ידי המשיבים 2 ו-4, יעקב אלמו ועוז אליהו, כאשר המשיב 1 ממתין בקרבת מקום ברכב. נטען, כי לאחר שהמשיב 2 דקר את המתלונן שתי דקירות בעכוזו הימני, וצעק לעברו, פעמיים: "איפה הכסף", נכנסו משיבים 2 ו-4 לרכב בו המתין המשיב 1 ונמלטו מהמקום.

בגין אישום זה הואשמו יתר המשיבים בעבירה של סחיטה בכוח בצוותא, עבירה לפי סעיף 427 רישא לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק ופגיעה בנסיבות מחמירות בצוותא, עבירה לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק.

5. **על פי עובדות האישום השלישי**, ביום 4.5.2020, הגיע צוות בלשים לבית המשפט על מנת לעצרו לבצע חיפוש בביתו. נטען, כי במהלך החיפוש הניף המשיב ידו לעבר קצין משטרה ואיים על הבלשים: "תצאו מפה לפני שאני מתהפך עליכם, תצאו מפה לפני שאני מפרק לכם את הצורה, אני אשב עליכם בית סוהר, אתם לא יודעים מה אני אעשה לכם".

בגין אישום זה הואשם המשיב בעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק ובעבירת
איומים לפי סעיף 192 לחוק.

הדין בבקשת המעצר

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו עד תום ההליכים של המשיב ויתר הנאשמים
בפרשה ומעצרו של הארבעה הוארך עד החלטה אחרת.

7. באי כוח המשיב ביקשו לקיים את הדין בעניינו של המשיב עוד טרם טיעון בעניין האחרים; ונעתרתי לבקשה זו,
על אף שהובילה לפיצול הדין, עניין, שככלל, אינו רצוי. משכך, הדין שהתקיים בעניין 2.6.2020 נגע למשיב בלבד. באי
כוחו טענו לקשיים ראייתיים ומשפטיים בקשר למיוחס לו וזאת לגבי שני האישומים; נציג המבקשת טען לשיטתו הוא.
לאחר מכן, בהסכמת הצדדים, התנהל דיון מחוץ מפרוטוקול, במסגרתו ניסו, אך לא הצליחו, לגבש הסכמות בנוגע
למשיב.

טענות המשיב

8. **אשר לאישום הראשון**, נטען, כי מדובר באישום "מקומם" ומרחיק לכת, שעוד טרם התעמקות בראיות
הנוגעות אליו, אינו מקים, על-פניו ולנוכח ניסוחו, את עבירת הסחיטה באיומים שיוחסה למשיב. באי כוח המשיב הדגישו,
כי הריבית עליה סוכמה עם המתלונן נמוכה מזו שנגבית במרבית המוסדות הפיננסיים, והדבר מצביע על המרחק שהלך
המשיב, שחב "סכומי עתק למדינה", כלפי המתלונן, שגמל לו באי-השבת החוב ואף "ירד למחתרת". בנסיבות אלו,
טענו, הביטויים בהם עשה המשיב שימוש, אינם עולים כדי איום כהגדרתו בחוק, וודאי שאינם מגיעים כדי סחיטה
באיומים וממילא, המתלונן לא חש מאוים מהמשיב. עוד נטען, כי המילים בהן בחר המשיב לעשות שימוש נגעו להיבטים
משפטיים עתידיים אפשריים, או "להעלאת הריבית", ככל שהמתלונן ימשיך ויימנע משלם את חובו. עוד הפנו לשיחה
שנערכה בין המשיב למתלונן, בחודש דצמבר 2019, המלמדת על "סיכום ג'נטלמני" שבין השניים, ללא "כל טון של
איום" שלאחריה נותק הקשר בין שניהם.

9. **אשר לאישום השלישי**, נטען, כי המשיב, אדם שאינו בקו הבריאות (גם לאור השפעות הליך קודם בו היה
עצור, בהליך חזרה בה המדינה מכתב אישום חמור שהוגש כנגדו), היה נסער בעת מעצרו. בד בבד נטען כי לא קיימות
ראיות כי המשיב אכן הטיח את הדברים המיוחסים לו בשוטרים, גם נוכח תיעוד חסר ומאוחר של אמירותיו. עוד נטען, כי
לא ניתן, על יסוד דברים אלה, להאשים את המשיב הן בעבירת האיומים, הן בעבירת הכשלת השוטר, בגין אותו
המעשה.

טענות המבקשת

10. המבקשת חזרה על עמדתה לפיה קיימות ראיות לכאורה לכל המיוחס למשיב.

11. **אשר לאישום הראשון**, הצביע באי כוח המבקשת על כך שהמחלוקת היא משפטית ולא עובדתית, וטען כי לא
ניתן לנתק את משלוח המסרים ממכלול האירועים שברקע הדברים, מעובדת היותו של המשיב המלווה בפועל והיקף
פעילותו במערך הלוואות. בהקשר זה הפנה באי כוח המבקשת לרשימה שנתפסה בבית המשיב, שלשיטתו כוללת
רשימת חייבים ולהאזנות סתר שבוצעו המלמדות על מעורבות המשיב בעניין זה, גם לאחר המסרונים שנשלחו למתלונן.

12. **אשר לאישום השלישי**, נתבקש מענה רק בנוגע לשאלת העמדת המשיב לדין בגין שתי עבירות, ונטען כי
האיומים הובעו "בניסיון למנוע את מעצרו של המשיב", ולאור קיומה של תכלית שונה, קיימת הצדקה להעמיד המשיב
לדין גם בשל עבירת ההפרעה לשוטר.

דין והכרעה

13. לאחר שעיינתי בחומר החקירה ושקלתי טיעוניהם של הצדדים, אני סבורה כי קיימות ראיות לכאורה לרוב המיוחס

למשיב בכתב האישום, ראיות העשויות להביא להרשעתו של המשיב מעבר לכל ספק סביר, שכן, במבט צופה פני עתיד, ככל שיצלחו חומרי החקירה שבתיק את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי, יש בהם את הפוטנציאל להביא להרשעת הנאשם במיוחס לו (בש"פ 6927/19 גרגאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (14.11.2019); בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)).

14. עיון כאמור מביא למסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת למשיב באישום הראשון. מנגד, אף כי יש לקבוע כי האיומים המיוחסים למשיב במסגרת האישום השלישי אכן הופנו לשוטרים, הרי שהמסקנה המשפטית אותה מבקשת המאשימה לגזור מתשתית עובדתית זו, ולפיה ניתן להרשיע את המשיב בעבירת של הכשלת שוטר במילוי תפקידו אינה ברורה כלל ועיקר, ובהקשר זה נמצא קושי לקבוע כי סיכויי הרשעתו של המשיב בעבירה זו עומדים במבחן הנדרש לצורך ההליך שלפני.

ראיות לכאורה - האישום הראשון

15. הגדרת סוחט באיומים, על פי לשון סעיף 428 רישא לחוק, היא: "המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדון בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם, או מאיים על אדם לפרסם או להימנע מפרסם דבר הנוגע לו או לאדם אחר, או מטיל אימה על אדם בדרך אחרת, הכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שבע שנים...". ומהכלל, לענייננו: נטען כי המסרים שהופנו למשיב בין 17.12.2010 - 22.12.2019, הם איומים שנועדו להניע את המתלון לשלם חובו למשיבים.

16. מבוא כתב האישום מהווה חלק בלתי נפרד מעובדותיו. מצאתי כי קיימת תשתית מספקת לחלקו הכללי של כתב האישום (ולמעשה, לא הייתה מחלוקת של ממש לעניין זה), הנוגע להלוואה שנטל המתלון מהמשיב ומהמשיב 3, על כל היבטיה, לרבות מתווה התשלום עליו הוחלט. השכל הישר והגיון החיים מצביעים על כך שאדם נוטל הלוואה ב-"שוק האפור" רק לאחר מיצה את יתר האפשרויות, לרבות סיוע מבני משפחה או פניה למסדות פיננסיות מקובלים. כך אכן עולה גם מגרסת המתלון (ראו הודעתו המסומנת 18א, ש' 2-3).

17. על פי טענות הסנגוריה, זכה המתלון לקבל הלוואה בתנאים מיטביים, העדיפים אף על נטילתה מפקיד בנק מוסדר. טיעון זה מוקשה מאוד. על "אופיו הקשה של השוק האפור" נכתב לא אחת (רע"א 2132/09 אריה נ' בס (8.7.2009)), ובהקשר זה, בין היתר, יש להזכיר את העובדה כי הריבית (ובלשון המעורבים כאן: "עבודה") ממשיכה להיות משולמת עוד ועוד, שלא על חשבון קרן החוב, את הקנסות הנוגעים לאיחורי בתשלום, ואופי גביית החוב. אבהיר, כי אני ערה לעובדה כי המשיב סבר כי היה יכול להשיג סכומי ריבית גבוהים יותר מלווים אחרים (ראו, למשל, הודעת המתלון המסומנת 20א, ש' 91-89), אך אין בדבר על מנת לשנות מהאמור לעיל.

18. על רקע זה נפנה ונבחן את המסרים שהעביר המשיב למתלון. כאמור, על שליחתם של מסרים אלה לא הייתה מחלוקת, שנגעה אך למשמעותם. אני סבורה כי קיים סיכוי סביר כי בהליך העיקרי ייקבע כי מדובר באיומים של ממש, שנועדו להניע את המתלון להמשיך ולשלם את חובו, לבל יבולע לו. אין המדובר בדרישה סבירה ולגיטימית של המשיב לקבל את שמגיע לו על פי אותו "הסכם ג'נטלמני". את המלל שצוטט בסעיף 3 לעובדות האישום הראשון, שהוסכם גם על ידי באי כוח המשיב, כי נועד להניע את המתלון להמשיך ולשלם חובו, לא ניתן לנתק מטיבם של תנאי ההלוואה, מהפעולות שנקטו בעבר כאשר המתלון לא עמד בחובו, מאופן הגבייה שבשגרה, שכלל הגעה לבית עסקו, מהעברת מסרים, גם דרך עובדת המתלון, בנוגע לחובתו לעמוד בתשלומים, ובזמן, ומהמוניטין של חלק מהעמודים מאחורי רשת ההלוואות (לפחות לפי סברת המתלון), שני בניו של המשיב, המשיב 3 ונועם כחלון ((ראו בהקשר זה: בש"פ 5953/10 אלפרון נ' מדינת ישראל (6.9.2019), פסקה ט (3)).

סקירת גרסת המתלון

19. המתלון נחקר חמש פעמים. הפעמים הראשונות, בימים 16.2.2020 ו-27.2.2020, עובר לאירוע הדקירה מושא האישום השני (שנזכיר שוב, כי אינו מיוחס למשיב). המתלון נחקר גם ביום 13.3.2020 - אז נגבתה עדותו בבית החולים, שם היה מאושפז בעקבות דקירתו, ואף לאחר מכן, בימים 2.4.2020 ו-19.4.2020. לגרסת המתלון נמצאו

חיזוקים במספר אדנים, לרבות גרסת ש.ק, שעבדה עימו בתקופה הרלבנטית, ועל-יסודה, ניתן לקבוע קיומן של ראיות לכאורה, במידה הנדרשת בפלילים, למיוחס למשיב. נזכיר שוב, כי המשיב מוזכר בחלקו הראשון של האישום, ולא נטען, כי היה מעורב באירועים המפורטים בו, הנוגעים למתרחש החל מיום 29.1.2020.

ההלוואה וסדרי גביית החוב

20. בהודעתו הראשונה, מסומנת 18א, ציין המתלון כי לאחר שנקלע לחובות, פשט רגל, ולא עלה בידו ללוות כספים מהבנק, פנה ל-"משפחת כחלון", שוחח עם המשיב וסוכם כי האחרון ילווה לו 500,000 ₪, ב-"שני אחוז ריבית", כך שכל חודש ישיב לו סך 10,000 ₪. בהמשך דבריו הבהיר המתלון, כי שילם סך של למעלה מ-400,000 ₪, אך קרן החוב נותרה בעינה (ראו שם, ש' 36-38). עוד לדבריו, כל שבוע הגיע שליח ולקח ממנו 2,500 ₪, כאשר לעיתים היה מגיע המשיב עצמו. המתלון ציין כי ידוע לו כי "כל העסק מתנהל" על ידי המשיב 3 ונועם כחלון, בנו האחר של המשיב, "אבל שניהם היו בכלא באותה התקופה".

21. בהודעתו המסומנת 20א, ציין, כי לאחר מעצרו של המשיב ובניו, שיקים שמסר להם על חשבון החוב הוחרמו, "ירדו... אבל.. למשטרת ישראל". לאחר שחרורו של המשיב ממעצרו הקודם, סיכמו שניהם על הסדר חודשי חדש, לפיו: "כל חודש הוא היה מקבל לפעמים מזומן, לפעמים צ'ק של 10,000 ₪". לדבריו, סכום הקרן אינו פוחת: "זה העבודה בשוק האפור. אני עכשיו תמיד אפילו לעשר שנים חייב 500,000".

התנהלות המשיב באירוע קודם לאחר הפסקת התשלום הסדיר

22. בסוף הודעתו הראשונה מסר המתלון, כי כשנה וחצי לפני כן, "היתה לי מעידה שלא יכולתי לשלם". המתלון הוזמן לפגישה במסעדה בעיר ראשון לציון, שם: "המתינו לו שמואל האבא (המשיב, ש.ב) ועוד 10 אנשים ואז נועם התקשר מאחד הטלפונים מהכלא ואמר לי שאין מציאות כזו שאני לא משלם. ואז שמואל אמר אם אתה רוצה שהעסק שלך ימשיך לעבוד תהיה בשקט ותמשיך לשלם".

23. על פגישה זו הוסיף המתלון ופירט בהודעתו הבאה, המסומנת 20א (ראו שם, החל מ-ש' 69). לדבריו, לאחר השיחה עם נועם כחלון, אמר לו המשיב, כי אם הוא רוצה שהעסק ימשיך לעבוד בצורה תקינה "שלא יהיו שום הפתעות, אל תשחק איתנו משחקים, מה שמגיע תשלם כי ב-2 אחוזים המצחיקים שקיבלתי את הכסף הייתי רוצה לקבל אותו עכשיו ולמכור אותו ב-20 אחוז ולא ב-2". כשנשאל המתלון למשמעות ה-'הפתעות', אמר, כי "משמועות...לא כדאי להתעסק איתם... הם יושבים לאנשים בתוך הבית מאיימים על האישה ועל הילדים. הפתעות לאנשים לא נעימות שמחכים להם ליד הרכב".

חלקו של המשיב בגביית החוב

24. לדבריו של המתלון, לעיתים היה מגיע המשיב, שלדבריו המתלון הוא "רק שליח. הם המוח, הם יושבים למעלה" (ראו הודעתו המסומנת 20א, ש' 11-15). המשיב היה יוצר לרוב קשר עם ש.ק, עובדת בעסק המתלון, והיא הייתה מוסרת למשיב את הכסף.

הפסקת התשלומים בסוף שנת 2019

25. לגרסת המתלון בהודעתו הראשונה, כשלושה חודשים לפני מתן ההודעה, שנגבתה ביום 16.2.2020, (כלומר, בערך באמצע חודש דצמבר 2019, ש.ב), לאחר שלא עלה בידו לעמוד בתשלומים "פשוט נעלמתי" (שם, ש' 11-12). לדבריו, לאחר שהחל המשבר הנוסף, בערך באוקטובר 2019, היה המשיב, או "בחורים של שמואל" מתקשרים אליו "הרבה". עוד לדבריו המתלון, "עד שהפסיקו לחייג".

התנהלות המשיב ותחושות המתלון אל מול נסיונות הגביה

26. המתלון ציין, כי החל להרגיש מאוים כאשר: "הבחור הגיע אלי הביתה" (הכוונה, לאמור בסעיף 4 לעובדות

האישום הראשון, ש.ב) ואמר לו כי אבי כחלון השתחרר. לדבריו: "האבא (המשיב, ש.ב) הוא חצי מאיים אבל הוא לא הבורג פה בעניין, אלא הילדים ... נועם ואבי". עוד ציין כי המשיב, אבי, נועם ונציגיהם: "משתדלים לדבר יפה בטלפון כי הם כנראה פוחדים מהקלטות, ... אבל פנים אל פנים זה משתנה" (הודעתו המסומנת 20א, ש' 246-248). כאשר נשאל, כיצד הרגיש עת דיבר עם המשיב, המשיב 3 ונציגיהם, אמר: "יש מערכת של כבוד הדדי אבל מעבר לכבוד ההדדי אתה יודע שאתה לא יכול לשחק איתם (שם, ש' 225-226) ועוד מסר, כי אם היה לו כיצד לשלם, לא היה מגיע למשטרה וכי: "זו הייתה טעות להתעסק איתם" (שם, ש' 232). המתלונן ציין במהלך הודעתו זו, ובסופה, כי הוא מפחד וכך גם בני ביתו, שהונחו להישמר ולהימנע מפתיחת דלתות או מענה באינטרקום. לדבריו: "חשבתי שזה יהיה פשוט איתם כי שלמתי סכום מאוד גדול. חשבתי שהם יבינו אבל כנראה שזה היה רק בדמיון שלי וזה לא הולך לקרות" (שם, ש' 255-258).

27. כשבועיים ימים לאחר מסירת ההודעה, נדקר המתלונן. כשנשאל בבית החולים, האם הוא מסוכסך עם מישהו, מסר כי הוא חייב כספים למשפחת כחלון (ראו הודעתו מסומנת 21א, ש' 13-14).

28. הודעתו הבאה של המתלונן עסקה, רובה ככולה, באירוע מושא האישום השני, אירוע הדקירה. בהודעתו האחרונה (מסומנת 43א), נדרש המתלונן למסרי המשיב המפורטים באישום הראשון. במסגרת זו ציין המתלונן כי בתקופה בה נשלחו ההודעות, כבר החליף מכשיר טלפון: "הבנתי שיש לחץ מאוד חזק מצד שמואל לגבי זה שיכול לקרות פה משהו מאיים כביכול" (שם, ש' 57-59). כשנשאל המתלונן האם הרגיש איום בשיחה זו, השיב: "כן, ברור. .. אני כביכול התחמקתי ממנו עד שהוא אמר לי שהוא בא אלי הביתה. הוא שלח לי את זה בהודעה נדמה לי". כשנשאל, למה הייתה כוונת המשיב במילים: "אני מכבד אבל יש גבול... תתעורר על עצמך" השיב: "כל עוד אתה משלם הם חברים שלך... שמואל היה משתף אותי בשיחות אישיות שלו ממש כמו אח גדול, אבל ברגע שאתה מפסיק לשלם מתחילות הבעיות. הם מבחינתם לעולם אל תחזיר את החוב. תשלם 120 שנות 'עבודה', זה מה שהם רוצים זה מה שמעניין אותם... בסמס הזה אפשר להגיד התחלנו למתוח את החבל... ידעתי שאני מסתכן פה במשהו שהוא לא תקין. הם נותנים לך כסף על סמך מילת כבוד... והם מצפים שאתה תענה כשהם יבקשו את הכסף, את העבודה ואם יש לך בעיה ושבוע אחד אתה לא יכול לשלם תתקשר אתה יכול לדבר ושבוע הבא אתה צריך להביא כפול. אבל בזה שהתחמקתי מהטלפונים הם הבינו שיש בעיה ואני בתוכי ידעתי שאני לא בדרך טובה איתם" (שם, עמ' 2). המתלונן הוסיף, כי מבחינתו בשלב הזה עוד לא היו הודעות מאיימות, כי "האבא שמואל הוא כמו חייל של הבנים. שום דבר לא נעשה בלי הוראה של אבי ונועם. הוא יכול לשדר חוסר נוחות אבל שום כאילו הוראה קשה לא יוצאת דרכו אלא יוצאת דרך הבנים. גם לקבל כסף היה צריך לקבל אישור כל דבר היה צריך לקבל אישור מהם... כשהוא כתב לי אני בדרך אליך הביתה פה הבנתי כשהעניין מתחיל להסתבך, כי בטוח שהוא לא היה בא לבד הוא בא עם אנשים" (שם, ש' 76-82).

29. המתלונן סיפר, כי לאחר שהבין כי המשיב בדרכו לביתו התקשר אליו, כי ניסה לעשות הכל על מנת ש"שלא להביא את הבעיה הביתה", בעיה אותה ניסה להסתיר "כל השנים האלה". אז הבין כי לא ניתן להתעלם מהם, שכן הם כבר יודעים על בעיותיו וסגירת עסקו וכשנשאל, לכוונת המשיב במילים, "אל תיתן לי להתחיל לחפש אותך אחר כך כבר יהיה מאוחר", אמר: "תראה בתוך תוכי בפנים ועד לרגע הזה שאנחנו יושבים פה אני עדיין מרגיש וחושב שזה לא אנשים שמתעסקים איתם, יש הרבה אנשים בתחום הזה שלא מתנהגים כמוהם והם השם שלהם הוא הולך לפניהם שאיתם לא משחקים משחקים ומי שמשחק משחקים - נפגע" (שם, עמ' 4).

30. כשנדרש לשיחה שהתנהלה בינו לבין המשיב, אמר כי מדובר בשיחה ישנה יחסית, מדצמבר 2019 ולדבריו, על אף שהחוקר מציין המשיב נשמע שם "עצבני מאוד", ציין כי זהו דיבורו הרגיל של המשיב, שאינו חריג.

31. המתלונן מסר, כי לאחר שיחה זו העדיף לנתק את הטלפון, ו-"להתעלם", וזאת בהעדר פתרונות. לדבריו: "כל עוד ידעתי שהילדים בפנים (הכוונה למשיב 3 ולנועם כחלון, ש.ב) פחות פחדתי הרגשתי מאוים אבל פחות פחדתי אבל מהרגע שאבי (המשיב 3, ש.ב) השתחרר, הבנתי כבר שיש בעיה וכדאי לשבת ולדבר עם הדברים".

גרסת ש.ק

32. ש.ק שעבדה כפקידה ומנהלת משרד בעסק המתלונן, נחקרה לאחר אירוע הדקירה ואישרה, ככלל את גרסתו

(ראו, הודעתה המסומנת 38א). מדבריה, עולה כי המתלון שקע בחובות לשוק האפור, מזה מספר שנים, אל מול "משפחת כחלון". ש' אישרה כי לרוב היא זו מסרה את סכומי החוב למשיב ולאחר, אותו תיארה כאדם צעיר, אך זה האחרון לא דיבר איתה, אלא המשיב בלבד (שם, ש' 85-79) ועוד ציינה כי עם המשיב 3 שוחחה טלפונית בלבד (שם, ש' 120). ש.ק. ציינה, כי, לעיתים, המתלון היה מבקש ממנה "לדבר איתם" כי מולה היו "יותר רכים" (שם, ש' 62-59) ולדבריה, "הם היו חסרי סבלנות... הם היו מדברים בלחץ. שמואל היה מתעצבן. אף פעם לא היו איומים על החיים אבל היו משפטים כמו זה לא ככה הוא משחק באש גם ככה אנחנו יותר מדי סבלניים איתו... משפטים מהסוג הזה...". עוד מסרה, כי: "אחרי שפיטרו אותי יוסי ביקש שאחסום אותם שיפסיקו להתקשר אלי" (שם, ש' 103-101). העדה ציינה כי המתלון שיתפה בכך שהוא מפחד לצאת מהבית וללכת ברחוב לבדו (שם, ש' 116-115) ולשאלת החוקרים, עת נשאלה האם ברצונה להוסיף לדבריה, השיבה, כי המתלון ומשפחתו מפחדים מאוד, "על החיים שלהם" (שם, ש' 140-138).

גרסת המשיב

33. בהודעתו הראשונה, מיום 4.5.2020, לרוב, שמר המשיב על זכות השתיקה. בתחילתה, מסר כי התפרנס "מחלטורות" ובהמשך הוסיף כי, כפי שהמטרה יודעת: "אני לקראת סגירה של הכל... פעם היו חייבים לי 20, היום חייבים לי 4 או 5 אנשים", אך למרות שמדובר, לשיטתו, בחייבים בודדים, לשאלה העוקבת, מי חייב לו כספים, השיב: "מאיפה אני זוכר". המשיב נשאל למקור הכסף הרב שנתפס בביתו, ומסר: "בוא נתחיל בשומר על זכות השתיקה". החל מרגע זה, לא ענה לשאלות שהופנו אליו, למעט כתובתו והתקופה בה התגורר שם, וכן מסירת התייחסות דלת פרטים לשיקים שנתפסו בביתו ולחומר שנחשד כסם, ונתפס אף הוא במהלך החיפוש. למעשה, למעט דרישה שישאל רק על דברים הקשורים אליו, לא לאחרים (אף כי גם לשאלות מסוג זה לא השיב), טענה כי אינו יכול לזכור מה קרה ביום 13.3.2020, ואמירה מתריסה כלפי השוטרים, לאחר שהוטח בו המתלון נדקר, לפיה: "אם הוא היה... נרצח גם היית פונה אלי?", לא מסר המשיב דבר. אדגיש: במסגרת הודעה זו נדרש המשיב להתייחס לא רק לאירוע הדקירה ולעסקי ההלוואות הכלליים, אלא גם להיכרותו עם המתלון (שם, ש' 115) והמסרים שבאישום הראשון (שם, ש' 132-127), אך לא הגיב.

34. בהודעתו השנייה, מיום 11.5.2020, שיתף המשיב, באופן מסוים, פעולה עם חוקריו וענה לחלק - קטן למדי - לשאלות אותן נשאל. תשובותיו היו דלות בתוכן, לעיתים אף מתחכמות ולרוב הגיב כי התשובה תימסר בבית המשפט, וכי אין לו מה להסתיר, תוך שהדגיש כי הוא אינו שומר על זכות השתיקה. אעיר, כי המענה שאכן ניתן לא נגע, לרוב, לליבת העבירות המיוחסות לו.

35. המשיב מסר כי בינו לבין המתלון, "שחייב לחצי מדינה כסף" היה: "איזשהו משהו קטן", אך הוא לא היה איתו בקשר "איזה 7-8 חודש", עד "שהופעתם לי". המשיב דרש לערוך עימות עם המתלון ועם ש.ק. ולשאל את האחרונה: "איך שמואל מתנהג אליכם או הוא איים, אם הוא צעק ואם התחשב בכלל". אותה ש.ק., לדבריו, הייתה "הצינור...", שדרו חיפשו את המתלון". על אף האמור, לשאלה המתבקשת האם המתלון חייב לו כסף הגיב: "הלאה" והוסיף: "דין פרוטה כדין מאה". המשיב טען כי "יגיד בבית המשפט" גרסתו וסירב לפרט אודות ההתנהלות אל מול ש.ק..

36. בהמשך, מסר כי: "מאז ההודעה שיש לכם... לא ראיתי אותו" וציון, כי לא חיפש אחר המתלון. כשנדרש לשיחה שהתנהלה עם המתלון, בת שש הדקות, הגיב: "תשובה בבית המשפט", ולא ענה גם לשאלה מדוע בנו נועם צריך לדבר עם המתלון. המשיב לא ענה, ואף הגיב בצחוק, כאשר נדרש לקשר בין נועם לבין המתלון. כן לא מסר תשובה ליתר השאלות בנוגע לחובו של המתלון והסדרת תשלומיו וטען כי אינו מזהה את הסכם פריטת השיקים בין שניהם ("לא יודע על מה זה בכלל"). על אף האמור, דרש המשיב, בסוף הודעתו זו, עימות עם המתלון (ועם ש.ק.) וביקש כי המטרה תבדוק את העניין "לעומק"; "זה לא המקום שלי".

37. במסגרת הודעתו זו, כשנדרש לרשימת שמות שנתפסה בביתו, שמר המשיב על זכות השתיקה, ואף כי כשעומת עם שמו של אחד, ש.ע., מסר תחילה כי יגיב בבית המשפט, לאחר הפסקה ציון כי הוא מכיר אותו, כי הלווה ל-ש.ע., כעזרה, סך 3,200 ₪ אותם "הוא יחזיר". המשיב הכחיש קשר עסקי כלשהו בינו לבין המשיב 3, ומסר, כי לא שלחו זה את זה לאסוף כספים וכי הם מתראים רק בשבתות ובחגים. כשנשאל להיכרותו עם המשיב 4, אמר כי יענה בבית המשפט, ואשר למשיב 2, מסר כי שמו "לא מצלצל לי" ולא זיהה את תמונתו שהוצגה לו. להשלמת התמונה יאמר כי

המשיבים 2 ו-4 שמרו אף הם על זכות השתיקה בכל חקירותיהם.

38. עוד ייאמר, ושוב, להשלמת התמונה, כי גם המשיב 3 שמר, באופן מוחלט בחקירותיו הראשונות, על זכות השתיקה ולא ענה לאף אחת מהשאלות שהופנו אליו. בהודעתו האחרונה פעל באופן דומה, אך טען, כי "רצח רבין תרשום שאני שלחתי כל מה שקרה במדינת ישראל, כל רצח תרשום שאבי שלח, ימ"ר תל-אביב ליצני חצר... השופט ימים חותמת גומי" וכן דרש, באותו עיתוי כמו אביו, לבצע עימות עם המתלון, וזאת מבלי למסור תחילה גרסתו לטענות שהוטחו בו.

האם תוכן המסרונים הוא בגדר איומים שמטרתם להניע המתלון להמשיך ולהסדיר חובו?

39. אין מחלוקת כי מקור המסרים הוא המשיב. אין גם מחלוקת כי נשלחו בכוונה להבהיר למתלון כי עליו להמשיך ולשלם. האם מדובר באיומים, כהגדרתם בחוק? על שאלה זו יש לענות בחיוב.

40. איום אינו חייב להיות מפורש, וכל התנהגות מכל סוג שנועדה לטעת אימה ופחד יכולה לעלות כדי איום, והכול, תמיד, בהתאם להקשר הכולל של הדברים (ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.2011)). על הקשר כולל זה של הדברים עמדנו קודם לכן, ולא ניתן לנתקו מפניות המשיב למתלון.

41. סקרנו לעיל את דברי המעורבים: המתלון, ש.ק., וגרסת המשיב (שבחר שלא להתייחס, ודאי לא מהותית, לתוכן המסרונים) ובנו, המשיב 3, ששתק הוא הוא בחקירותיו. על רקע גרסאות אלו, נזכיר שוב את המסרים שהעביר המשיב למתלון: "יוסי תחזור אלי דחוף אתה כבר מתחיל להגזים אל תגרום לי לחפש אותך אחר כך זה כבר יהיה מאוחר... אל תגרום לי להגיע אלייך אתה מבין מה אני מדבר"; "יוסי תקשיב טוב זה שאתה לא עונה אתה רק מחמיר את המצב אתה מבין תתעורר על עצמך תתעורר על עצמך אתה מבין מה אני מדבר תחזור אלי דחוף"; "אתה כבר מתחיל להגזים אל תגרום לי להתחיל לחפש אותך אחר כך זה היה מאוחר אתה מבין לא מעניין אותי כל הסיפורים שלך דחוף דחוף דחוף תתקשר אלי אל תגרום לי להגיע אלייך אתה מבין מה אני מדבר... יוסי אני מכבד אבל יש גבול אני מחכה לתשובה מימך בימים הקרובים אתה מבין יוסי אל תגרום לי לחפש אותך".

42. מדברי המתלון עולה בבירור, כי אף שהבין כי "עליית המדרגה" תהא עם כניסתו של המשיב 3 לתמונה, הרי שהיה מודע היטב לקשרים "העסקיים" שבין המשיב לבניו ולעובדה כי הם עובדים יחדיו בגביית החוב מולו. נזכיר שוב, כי סטייה קודמת מתשלום סדיר, הובילה למפגש רב משתתפים, במסגרתו הועלה נועם לשיחת טלפון, אמר את שפורט לעיל, ולאחר מכן, הדגיש המשיב בעצמו, בפני המתלון: "שלא יהיו שום הפתעות, אל תשחק איתנו משחקים".

43. המתלון ציין, כי אף שהבין כי המשיב הוא "לא הבורג"; "חייל" ו-"חצי מאיים", הוא אינו ניצב לבדו, אלא פועל במשותף עם שני בניו, המשיב 1 ונועם. זאת ועוד, אנו למדים מדברי ש.ק., כי נתבקשה על ידי המתלון לעמוד בחזית אל מול המשיב, בנו והאדם הנוסף שבא לקחת את הכספים, מתוך מחשבה כי אליה יהיו יותר "רכים". על אף האמור, המשיב "היה מתעצבן" ועשה שימוש מולה בביטויים "ככה הוא משחק באש גם ככה אנחנו יותר מדי סבלניים איתו". נדגיש, כי המשיב בחקירתו אכן ציין כי מבחינתו ש.ק. היא הצינור לקשר עם המתלון, ודבריו, לפיהם יש לשאול אותה האם "צעק" ו-"איים" או "התחשב", נענו, אולי שלא לטובתו, בדבריה המצוטטים לעיל.

44. הראיות מצביעות, על כך שאין מדובר באמירת אזהרה לגיטימית אלא באיום, לכל דבר ועניין (ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.2010)). את טענתו של בא כוח המשיב (ודוק: לא המשיב עצמו, שבחר לסתום בנקודה זו, כמו גם בנושאים מהותיים רבים אחרים) לפיה הכוונה הייתה לפתיחה בהליכים משפטיים או להעלאת הריבית (בהקשר זה ראו החלטתי בעניין מ"ת (ת"א) 71259-05-19 מדינת ישראל נ' שמואל, פסקה 24 (24.6.2019)), כפי שעושה בנק השולח מכתב התראה לחייב (ראו דבריו בעמ' 5, ש' 34-35 לפרוטוקול הדיון) לא ניתן לקבל.

45. ראשית, מדובר בגרסה כבושה, שהרי המשיב אף לא אישר, ודאי לא מפורשות, כי המתלון חייב לו כספים, וממילא לא נאות גם להסביר תוכן המסרים, על אף שהוצגו לו כבר בהודעתו הראשונה. שנית, על מערכת היחסים שבין המתלון למשיב ולמשפחתו, ועל טיב ההלוואה, עמדנו לעיל, והמשיב הוא בעל עניין של ממש בהמשך תשלומי

המתלונן. בסוף השיחה שסיימה, לשיטת שני הצדדים, את הקשר שבין המתלונן למשיב, מבהיר האחרון כי בנו נועם ידבר עם המשיב, על כל השלכות העניין.

46. התיבות: "אל תגרום לי להתחיל לחפש אותך אחר כך זה יהיה מאוחר"; "אל תגרום לי להגיע אלייך", שחזרו על עצמן מספר פעמים, תוך הדגשה ברורה של דחיפות הפניה, הן בגדר איומים ברורים, על פניו, גם עוד טרם נדרשנו לרקע שבבסיס הדברים, המחזק משמעותית מסקנה זו, ודאי לאחר הדרשות כאמור. המשיב הבהיר היטב עניין זה בסוף השיחה האחרונה, בה הפנה את המשיב לנועם בנו, השווה במאסר, שכבר נטל חלק בפניה קודמת למתלונן עת לא שילם חובו במועד.

47. בעניין **זקן** שלעיל, נסקרו שלושה מבחנים פסיקטיים לשרטוט קו הגבול שבין איומים לבין עצה או אזהרה לגיטימית.

על-פי מבחן המהות, ניתן לקבוע, לצורך ההליך שבכותרת, כי טיב הדברים שהופנו למתלונן חוצה את הרף הנדרש ומהווה איום (ראו גם ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373).

על-פי מבחן השליטה, למשיב, המלווה, עניין של ממש בהמשך התשלומים ואף שליטה על התהליך, ונזכיר, כי במהלך רוב התקופה הוא זה שעמד בקשר אל מול המתלונן. לא למיותר לציין כי האזנתי לשתי שיחות בין המשיב למשיב 3 (שיחות 48 ו-57), מהו עולה שיתוף פעולה בין השניים ושיח שעל פניו נקשר להלוואות ומזכיר שמות המופיעים ברשימה שנתפסה בבית המשיב (רועי לוי, פארס, רוני ששון, ובנישו) ובשיחה נוספת בין המשיב 3 ל-"עוז" (שמו של המשיב 4), שגם עניינה עוסק בשמות אחרים ברשימה ("שי דגים") שואל האחרון של המשיב 3 האם הוא "עם אבא". עניין זה מחזק את המסקנה בדבר מעורבותו של המשיב בעסקי ההלוואות (עניין שלא הוכחש על-ידו, ראו הודעתו המסומנת 3א, ש' 15-17) ולפיכך, גם את היקף מעורבותו במתן הכספים למתלונן.

על פי "מבחן ההקשר" יש לבחון המענה לשלוש שאלות: מה נאמר (פרטנו לעיל), מי הוא האומר (המשיב, חלק ממערך מתן ההלוואות וקשור בקשר דם ליתר המעורבים) ומדוע נאמרו הדברים (קידום תשלומי חובו של המתלונן לידי המשיב). אף תנאיו של מבחן זה מתקיימים בנסיבות ענייננו.

הלכת הצפיות בעבירת האיומים

48. זאת ועוד: גם אם אניח לטובת המשיב, ואיני עושה כן, כי אותם מסרים שנשלחו למתלונן לא נעשו כן במטרה להפחידו או להקניטו, הרי שכבר נקבע בפסיקה, כי הלכת הצפיות חלה בעבירת האיומים. בנסיבות התיק, ניתן לקבוע כי קיים סיכוי סביר, כי בהליך העיקרי תיקבע מודעותו, ברמת ההסתברות הנדרשת, לכך שהביטויים בהם נעשה שימוש עשויים להפחיד או להקניט את המתלונן, ומשכך, מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 192 לחוק (רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פסקה 38-40 לחוות דעתה של השופטת ביניש, כתוארה אז, פ"ד ס(4) 96).

האם המתלונן חש מאוים מדברי המשיב?

49. בא כוח המשיב טען כי המתלונן הגיע למשטרה פרק זמן רב לאחר המסרונים שנשלחו מטעם המשיב וכן הפנה לחלק מאמרותיו, לפיהן, לשיטתו, המשיב לא חש מאוים. כפי שצינתי לעיל, מדברי המתלונן, וגם ש.ק, ניתן ללמוד כי חש, בזמן אמת, מפוחד מדברי המשיב, נשמר לנפשו, והבהיר לבני משפחתו כי עליהם להיזהר (ראו בהרחבה לעיל, וכן, כדוגמאות שאינן ממצות, האמור בהודעתו המסומנת 43א, ש' 179-180; הודעתו המסומנת 18א, שקדמה לדקירתו, ש' 223-238).

האיום: מבחן אובייקטיבי

50. גם אם לא כך היו פני הדברים, כידוע, על האיום להיבחן מבעד למשקפיים אובייקטיביים - דהיינו, האם בתוכן

הדברים ובנסיבות שבהן נאמרו היה כדי להטיל אימה על האדם מהיישוב (עניין **זקן** שלעיל, פסקה 6; עניין **לם** שלעיל, פסקה 12 לחוות דעתה של השופטת ביניש, כתוארה אז, פ"ד ס(4) 96) ובנסיבות העניין, שפורטו בהרחבה לעיל, התשובה, גם לשאלה זו, היא בחיוב.

שמירת המשיב על זכות השתיקה ומתן תשובות דלות בתוכן

51. לכל האמור לעיל יש להוסיף את העובדה כי המשיב לא מסר גרסה לרוב השאלות שהופנו אליו, שמר על זכות השתיקה, ואיני רואה משמעות של ממש לעובדה כי הדגיש, בהודעתו השנייה, כי אין מדובר בשמירה על זכות כאמור, אלא כי ההסבר יינתן בעתיד, אל מול המותב שידון בעניינו. זו, ואוסף כמובן, זכותו של המשיב שלא ליתן הסבר במהלך החקירה למוטח בו, ואולם, בצידה של שמירה על זכות זו מחירים ראייתיים, והיא מחזקת את משקל הראיות הפוזיטיביות שכנגדו (ע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 29 (01.07.2014)). כל הסבר שיינתן בעתיד הוא כבוש, על כך המשתמע מכך, ומשקלו - נגרע (ע"פ 10477/09 **מובארק נ' מדינת ישראל**, פסקה 30 (10.4.2013)).

הדרישה לעימות עם המתלונן

52. גם העובדה כי ביקש לכאורה להשמיע את הדברים במהלך עימות עם המתלונן ועם ש.ק אינה מפחיתה ממסקנתי בנוגע לאי-מתן מענה (ודאי לא מענה מהותי) לתשובות החוקרים. על-פניו, ככל שחפץ המשיב באמת ובתמים, בהשמעת גרסתו בנוגע למתלונן יכול היה לעשות כן במהלך חקירותיו (ראו והשוו: ע"פ 8902/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל**, פסקה 66 (15.11.2012)). עימות הוא כלי חקירתי אפקטיבי, אך אין חובה על המשטרה לערוך, והדברים יפים אף יותר מקום בו לא נמסרה גרסה נוגדת, ובהינתן טיב העבירות שיוחסו למשיב, סחיטה באיומים, המתאפיינות לא רק במסוכנות אינהרנטית, אלא גם בחשש מפני שיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים (בש"פ 4141/17 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** (11.6.2017)).

53. על אף האמור, ועל-פי מזכר המסומן 86ד, הוצע למתלונן לערוך עימות עם המשיב, אלא שהוא לא נאות לבצעו. המתלונן מסר לשוטרים כי: "בגלל שמדובר במשפחת כחלון הוא חושש מאוד לחייו ולחיי משפחתו, במיוחד עכשיו לאחר מעצרו. הנ"ל התבטא בכך שכל הזמן מביט מעבר לכתף מפחד שיפגעו בו". הדברים מדברים בעד עצמם, ובנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש ליתן משקל כלשהו, לצורך ההליך שלפני, לאי-עריכת עימות, כפי שביקש, מטעמיו שלו, המשיב.

התייחסות ליתר טענות ההגנה

54. האזנתי לשיחה שהתנהלה בין המשיב למתלונן, שמשכה שש דקות. לבקשתי, הבהירה המאשימה בכתב כי מועדה המדויק אינו ידוע, אך מדובר בשיח שהתקיים בחודש דצמבר 2019 והן המתלונן, הן המשיב, התייחסו אליה כנקודה האחרונה בצומת הקשרים שבין שניהם.

55. בטיעוני, הדגישה ההגנה, כי לשיטתה מדובר בשיחה חשובה מאוד, המצביעה לחיוב על אופן התנהלות המשיב ועל העובדה כי המתלונן אינו חושש ממנו. עמדתי שונה. הרושם המתקבל הוא כי המתלונן מנסה לחלול את פניו של המשיב וחושש מתגובתו. גם אם אצא מתוך נקודת המוצא, כי זהו סגנונו הרגיל של המשיב, כפי שציין המתלונן, והוא אינו "עצבני מאוד", בהתאם להתרשמות החוקר, אין מדובר בשיחה נעימה, אף כי, אכן, היא אינה בוטה מאוד. תוכנה בתמצית: המשיב אינו נעתר לבקשות המתלונן להמתין מספר ימים לשם תשלום חובו, מזכיר לו חובות עבר, מציין, כי על המתלונן אף "להקדים" את התשלומים, לנוכח "האחוזים שאני נותן לך", טוען כי בעיות המתלונן אינן מעניינות אותו, וכי יש לו צרות משלו, ודורש "היום" את הכסף של "השבוע שעבר". לקראת סופה של השיחה, מציע המשיב למתלונן לפנות לבני משפחתו וממש בתומה, אומר לו, כי "נועם" רוצה לדבר איתו, וכי ישלח למתלונן הודעה ממכשירו הוא, על מנת לוודא כי המתלונן יענה לבנו.

56. המשיב, עת נדרש בחקירותיו להודעה זו, שמר על זכות השתיקה (ראו הודעתו הראשונה, ש' 105-106); ואף ציין בהודעה מאוחרת: "תשאל אותו, מה אתה שואל אותי (ראו הודעתו השניה, מסומנת 11.5.20, אמצע עמ' 7, תחילת עמ' 8) כך שהסבר מטעמו לתוכנה - לא נמסר.

57. לא מצאתי כי יש בעובדה כי המשיב פנה למתלון והזכיר לו את עובדת היותו אדם דתי, על מנת להפחית ממשקל המסקנה לפיה באיומים עסקינן. לא למיותר לציין, כי גם הלוואה בריבית היא אסורה מדאורייתא.

58. עוד אעיר, כי ההגנה ציינה כי המשיב לא אמר כי יגיע לבית המתלון, כפי שטען זה האחרון; אכן, לא ראיתי בתיק החקירה מלל מדויק שכזה, אך הביטוי: "אל תגרום לי להגיע לך" נושא תוכן דומה, ולא מצאתי כי יש בדבר זה על מנת להפחית ממשקל דברי המתלון. ועוד אעיר, על אף העובדה כי, ככלל, שאלת המהימנות נבחנת במסגרת התיק העיקרי, כי הרושם המתקבל מגרסת המתלון הוא אי-הפרזה בנוגע להתנהלות המשיב כלפיו, לרבות הדגשת חלקו, שאינו כחלק בניו, במערך ההלוואות והפניית האיומים.

סיכום עד כאן:

59. מכל האמור לעיל, ניתן לקבוע, כי קיימת אפשרות סבירה כי המשיב יורשע בעבירת הסחיטה באיומים, ויש לקבוע קיומן של ראיות לכאורה לעבירה זו.

ראיות לכאורה - האישום השלישי

60. כפי שפורט לעיל, נטען, כי בעת שהגיעו שוטרים לבית משפחת המשיב, איים עליהם והפריע להם בעת מילוי תפקידם. באי כוח המשיב חלקו על קיומה של תשתית ראיתית גם בנוגע לתוכן המלל שנטען כי הפנה המשיב כלפי השוטרים. בין היתר נטען, כי המשיב נחקר טרם הוזרה; כי הוא עדיין שרוי בטרומה ממעצרו הקודם, שבתיק הקשור אליו, חזרה בה המדינה מהאישום כנגדו, וכי לאחר שאשתו מסרה לו כי היא עוזבת אותו, אז "הניף ידיו לעבר השוטרים כמנסה לתת לו סטירה". עוד נטען, כי מזכרי חלק מהשוטרים המתעדים את העניין נערכו כעבור פרק זמן רב.

האם קיימות ראיות לכאורה לכך שהדברים שהטיח המשיב בשוטרים - נאמרו?

61. עיינתי בחומר החקירה ואיני מוצאת קושי לקבוע, לצורך ההליך שלפני, כי הדברים אכן הופנו לשוטרים.

62. ראשית, מבלי להקל ראש בטענות בנוגע למצבו הרפואי של המשיב, והשלכות תיק קודם על מצבו הרגשי, קיימת עדויות מטעם שני שוטרים שצינו כי המשיב אכן הפנה את המלל מושא האישום השלישי בפני המפקח ש.ס. זה ציין במזכר מסומן 60, כי לאחר שהודיע למשיב על מעצרו, איריס, אשתו של המשיב, אמרה למשיב כי היא עוזבת אותו והוא לא ימצא אותה יותר ואז המשיב: "הניף את ידיו לעבר פני כמנסה לתת סטירה" ואמר: "תצאו מפה לפני שאני מתהפך עליכם.. לפני שאני מפרק לכם את הצורה, אני אשב עליכם בית סוהר, אתם לא יודעים מה אני אעשה לכם". מזכר זה נכתב ביום 4.5.2020, מועד החיפוש, בשעה 12:30, כאשר בדוח המעצר, שנחתם כשעה ומחצה לפני כן, בשעה 11:06, מוזכרות גם עבירות האיומים וההפרעה לשוטר במילוי תפקידו (מסמך מסומן 57).

63. השוטר מ.פ, במזכר המסומן 63, ציין הן את הנפת היד, הן חלק מההתבטאויות שהוזכרו על ידי ש.ס.. מזכר זה נכתב ביום 7.5.2020, בשעה 11:15, כשלושה ימים לאחר מועד המעצר, ותוכנו אינו מופיע בדוח הפעולה שנכתב ביום האירוע ובו פירט מ.פ, בהרחבה, את ממצאי החיפוש.

64. שוטר נוסף שנכח במקום, ד.מ, לא ציין בדוח הפעולה שכתב ביום האירוע, אף ולא במזכר משלים, את ההתרחשויות שתוארה על ידי ש.ס (אם כי עולה מדבריו כי נכנס לבית רק לאחר כניסת הצוות לית המשיב; ראו מזכר 59). עוד יש לציין כי בחיפוש השתתף לפחות שוטר נוסף אחד, א.מ, שלא מצאתי כי נכתב מזכר מטעמו.

65. המשיב נחקר בהודעתו השנייה על אירועי יום מעצרו, וכשנשאל, האם איים על השוטרים, מסר כי רק התווכח איתם. כשעומת עם התוכן המדויק, ציין, כפי שעשה לא אחת במהלך חקירותיו, כי "אשאיר את זה לבית המשפט" וחזר על כך מספר פעמים כאשר שב ונשאל בקשר לעניין זה. המשיב לא הכחיש את הדברים שיוחסו לו (ראו הודעתו המסומנת 13, אמצע עמ' 10 - תחילת עמ' 11) ואף ציין: "אשתי נכנסה להתקף חרדה, אני יכול לאיים על חמישה שוטרים בחייאת דינק די עם זה כבר, אתה מבין מה אתם עושים, אתם לא מצליחים להבין אין לכם דם בגוף". הא ותו

לא. אין באמרתו זו הכחשה לדברים שנאמרו, להפך: המשיב נדרש לסיטואציה ומסביר, במידה מסוימת, את התנהלותו במסגרתה.

66. עוד אציין, מבלי להידרש לסוגיה - שממילא אינה פשוטה - של קבילות אמרות שנשמעו במהלך חיפוש או מעצר, שלא מצאתי ממש בטענה כי דברים אלה של המשיב לא יהיו קבילים בבית המשפט, שכן לא הוזכר טרם אמירתם. מדובר בביטויים שאינם קשורים לצו המעצר שהוצא מלכתחילה, וקשה מאוד לקבל כי היה על השוטרים לצפות כי המשיב יתבטא כך, ולהזהירו מבעוד מועד, להימנע ממה שממילא אסור על-פי חוק.

67. לצורך הליך זה, איני סבורה כי משקל הדברים שמסר ש.ס. נפגם בשל העובדה כי לא כל השוטרים שנכחו במקום כתבו מזכר בנוגע לאיומי המשיב הנטענים, או כי מזכרו של מ.פ. נכתב לאחר מספר ימים. מדובר, במובהק, בעניין שצריך להיבחן בתיק העיקרי, הנוגע למהימנות השוטרים (וזאת עוד טרם נדרשנו לגרסת המשיב עצמו, המחזקים לעמדת המסקנה בדבר אמירת הדברים). אדגיש, כי גם באי כוח המשיב הפנו בטיעונם למעצרו הקודם של המשיב ולעובדה כי בנו (איתי) הצליח להרגיעו, ומשכך, אף לשיטתם הם, ניתן להסיק על סערת הנפש בה היה נתון המשיב. לפיכך, מצאתי קיומן של ראיות לכאורה לעצם המלל שהטיח המשיב בשוטרים.

הפן המשפטי - האם מלל זה מקים עבירת איומים?

68. נדרשנו לעניין האיומים בכל הנוגע לאישום הראשון; המבחנים מתקיימים גם בנוגע לאמירות מושא האישום השלישי. מדובר באמירות שבבירור מכוונות לפגיעה בגופם, ואף בחייהם, של השוטרים. גם אם הגעת השוטרים לביתו עוררה בקרב המשיב זיכרונות עבר מהתקופה בה עמד לדין, ואף נעצר, בתיק אחר שהסתיים בזיכוי לאור חזרת המדינה מאישום כנגדו, אין הדבר, ואוסיף כמובן, מקנה לו פטור כלשהו מחובתו להימנע מביצוע עבירות אחרות, באופן המצדיק השמעת ביטויים כאמור באזני שוטרים שהגיעו לבצע מלאכתם.

69. גם אם אניח לטובתו של המשיב (ואיני עושה כן), את שלא נטען מפיו, כי לא התכוון למילותיו, הרי כפי שצוין לעיל, הלכת הצפיות חלה גם בעבירת איומים (עניין **לם** שלעיל).

האם ניתן להאשים את המשיב גם בעבירת איומים וגם בעבירת הכשלת שוטר במילוי תפקידו?

70. באי כוחו של המשיב טענו כי לא ניתן להעמידו לדין בגין שתי העבירות שלעיל, על יסוד תשתית עובדתית זהה, אותן האמירות לשוטרים המיוחסות למשיב במסגרת האישום השלישי. על פי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982: "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה". המחוקק הכיר באפשרות כי מעשה אחד יצמיח יותר מעבירה אחת, ובצד זאת קבע כי אדם לא יענש פעמיים בשל אותו המעשה, וכך גם הפסיקה (ע"פ 3506/13 **הבי נ' מדינת ישראל**, פסקה 365 (21.1.2016)).

71. בא כוחה של המבקשת טען, כי ההחלטה להעמיד את המשיב לדין בשתי העבירות באה על רקע תכליתיהן השונות, ועל מנת לתת ביטוי לעובדה כי בהשמעת הדברים באזני השוטרים פעל המשיב גם על מנת להכשיל מעצרו (ראו גם סעיף 28 להנחיית פרקליט המדינה מספר 3.1 - הכנה וניסוח כתב אישום, מצוין, כי, ככלל, יש להימנע מלייחס כמה סעיפי חיקוק בגין מעשה אחד, אלא אם ראוי, בנסיבות העניין, ליתן ביטוי לערכים מוגנים נוספים).

72. ואמנם, בבסיס שני סעיפי העבירות שיוחסו למשיב אינטרס מוגן שונה.

אשר לעבירת האיומים, נקבע, כי מדובר בצורך להבטיח את שלווה נפשו של הפרט (ראו עניין **לם** שלעיל, פסקה 7; עניין **ליכטמן** שלעיל).

אשר לעבירת הכשלת השוטר, נקבע, כי באה להבטיח את שמירת הסדר ומניעת כל הפרעה והכשלה של כוחות אכיפת החוק בהעמדת עבריינים לדין (ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (29.12.2014)).

73. אכן, לא ניתן לשלול אפשרות העמדתו של אדם לדין, בשל אמירת איומים לשוטרים, ככל שאלה נועדו להכשילם בתפקידם (אע"פ, כי ההחלטה אליה הפנה ב"כ המשיב, תת"ע (י-ם) 5310/10 **מדינת ישראל נ' ברלנד** (29.1.2012) עוסקת בהעמדתו לדין של אדם שנטען כי הורשע בעבר בנוגע לעובדות כתב האישום מולו הוא ניצב כעת ועל-פניו אינה נוגעת לעניינו). עם זאת, בנסיבותיו הנטועות של העניין, אני סבורה כי קיים קושי לקבוע כי מטרת אותם האיומים הייתה להכשיל השוטרים בתפקידם.

74. על פי סעיף 275 לחוק: "העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים". היסוד העובדתי הנדרש להרשעה הוא עשיית מעשה מצד הנאשם כשהשוטר ממלא תפקידו; היסוד הנפשי הוא מחשבה פלילית בצירוף כוונה להפריע לשוטר במילוי תפקידו או להכשילו בכך (ראו: י. קדמי, **על הדין בפליימ**, חוק העונשין, חלק שלישי, עמ' 1657).

75. נתתי דעתי להעדר מתן הסבר מספק מטעמו של המשיב להתנהלותו והכחשתו, ולו במהלך הדיון, אמירות אלו, ועם זאת, אני סבורה כי צירופם של מספר נתונים מצביע על קושי עתידי הניצב בפני המבקשת בהוכחת יסודות עבירה זו.

76. ראשית, על אף שהפסיקה הכירה בכך שלהפרעה ולהכשלה, על פי סעיף 275 לחוק, משמעות רחבה מאוד, נקבע, בצד זאת, לא אחת, כי: "התנהגות פאסיבית לחלוטין או כזו המסתכמת בצעקות המופנות כלפי שוטר או הפגנת זלזול לא הוכרה לעיתים כמעשה הממלא את תנאי הסעיף" (ראו: ת"פ (שלום ת"א) 17543-02-16 **מדינת ישראל נ' מולנר** (24.04.2017); ע"פ 170/59 **בשיר נ' מדינת ישראל**, פס"מ כ"ג 202; ע"פ 301/61, **וולפין נ' מדינת ישראל** פס"מ ל' 360).

77. מבלי להפחית בחומרת הדברים שהופנו לשוטרים, או בעובדה כי נלוותה להם הנפת יד, אלה נאמרו בתחילת האירוע, ולאחר מכן התנהל החיפוש כסדרו. המשיב, לטענת ש.ס, נרגע, אמר לו כי חשב שהשוטרים הגיעו בגלל "רצח והלבנת הון", אפשר את מהלכו התקין של החיפוש, ואף נתן מענה במהלכו לשאלות השוטרים בנוגע לסכין שנתפסה ולחומר שנמצא במקום, החשוד כסם. עוד, על פי מזכרו של מ.פ, הסכים המשיב כי החיפוש יערך בנוכחות אשתו ובנו. למעשה, כך עולה מדוח הפעולה של ש.ס, רק בסופו של החיפוש, לאחר שהמשיב מסר לשוטרים כי "אין מחסן", אף כי בחיפוש סמוך אותר מחסן, הודיע ש.ס למשיב כי הוא חשוד בעבירת ההפרעה לשוטר במילוי תפקידו; דברים אלה כלל לא באו לידי ביטוי בעובדות כתב האישום.

78. זאת ועוד: עיון בהודעות המשיב מעלה כי כלל לא נחקר על עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. על האירועים מושא האישום השלישי נחקר רק בהודעתו השנייה, אז הוחשד ב"נסיון תקיפת שוטרים ואיומים" (ראו הודעתו המסומנת 13א).

79. במשיב אמנם הוטחו האמירות המיוחסות לו באישום השלישי, אך לא נמסר לו כי הוא חשוד בעבירת הכשלת שוטר. כפי שנפסק: "סדרה דברים הראויים האכיחשו יחקר על החשדות המיוחסים לו בטרם מוגש כתבאישום" וככל שלא כך נעשה הדבר, יש לבחון האם קופחה הגנתו (רע"פ 1030/05 **ברקו נ' מדינת ישראל** (3.2.2005)). בהקשר זה אחרון אצוין כי נשיאת בית המשפט העליון הורתה לאחרונה על קיומו של דיון נוסף בנוגע לשאלות אפשרות העמדתו לדין של אדם, שלא נחקר כלל באזהרה (דנג"ץ 7491/19 **נאור נ' ראפת אמארה חמדאן** (27.4.2020)). לאמור לעיל משמעות לא מבוטלת, העשויה להשפיע אף היא על סיכויי הרשעתו של המשיב בעבירה זו.

סיכום עד כאן:

80. בנסיבות אלו, כאשר מדוחות הפעולה, עולה כי "בזמן אמת" לא סברו השוטרים, כי בהטחת הדברים בהם יש משום נסיון להכשיל את המעצר; כאשר קיים ביסוס של ממש, כי דברים אלה נאמרו בעידא דריתחא, ולאחריהם, תוך פרק זמן קצר, אפשר המשיב את החיפוש, קיים קושי לקבוע משקל מלא לקיומן של ראיות לכאורה בנוגע לעבירת הכשלת השוטר. מנגד, בכל הנוגע לעבירת האיומים, משקלן של ראיות אלו משמעותי ועומד בדרישות הדין.

סוף דבר

81. החלטתי זו עניינה קיומן של ראיות לכאורה. המשך הדיון בשאלת עילות המעצר והחלופות האפשריות יתקיים היום.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תש"פ, 08 יוני 2020, בהעדר הצדדים.